

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. София, 08 април 2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и шести февруари две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ
ЧЛЕНОВЕ: ВАЛЯ РУШАНОВА
ХРИСТИНА МИХОВА

при участието на секретаря Марияна Петрова
и на прокурора МАРИЯ МИХАЙЛОВА,
след като изслуша докладваното от съдия РУМЕН ПЕТРОВ
наказателно дело № 47 по описа за 2020 г. и за да се произнесе взе предвид:

Касационното производство е по реда на чл.346, т.1 и сл. от НПК.

Образувано е по жалба на защитника на подсъдимия М. В. Р. - адв.В. В., против въззивно решение № 218/06.12.2019 г., постановено по внохд № 435/2019 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив.

В жалбата са наведени всички касационни основания по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 - 3 от НПК. Твърди се, че въззивното решение е постановено при особено съществени нарушения на процесуалните правила, което е довело до нарушение на материалния закон, а в рамките на виновността - наложеното наказание е явно несправедливо. Посочено е, че съставът на апелативния съд не е обсъдил възражението на защитата за постановяване на първоинстанционната присъда от предубеден състав, който е упражнил функция по обвинението при изменение на обвинението и осъществяване на несъществуваща в НПК процедура по отстраняване на явна фактическа грешка, като в същото време е реализирал и права на гражданския ищец при предявяване на иск за съвместно разглеждане в наказателния процес. Според защитника, вместо мотиви въззивният съд е декларирал несъстоятелност на изложените от него доводи и е възпроизвел в съкратен вариант изложеното в мотивите на първоинстанционната присъда. Липсва собствен анализ на доказателствения материал и на относимото право, като изцяло са игнорирани доказателствените материали, които оборват обвинителната теза. Поддържа се становището, че фактите по обвинението, включени в предмета на доказване, не описват изпълнително деяние на данъчно престъпление, осъществено от подсъдимия Р., а гражданският иск е предявен след изтичане на законния давностен срок, за което своевременно и надлежно е направено възражение. При признаване виновността на подсъдимия наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като са игнорирани изключителни и многобройни смекчаващи отговорността

обстоятелства. Така изложените съображения, обосноваващи наличието на заявените касационни основания, подробно са аргументирани в приетото по реда на чл.351, ал.4 от НПК допълнение към жалбата, състоящо се от осемдесет страници, в което буквално е възпроизведено съдържанието на допълнението към въззивната жалба. При условията на алтернативност се претендира да се отмени въззивното решение, подсъдимият да бъде оправдан и да се отхвърли предявения граждански иск или делото да се върне за ново разглеждане, или да се измени решението като значително се намали размера на наложеното наказание.

В съдебно заседание подсъдимият М. Р. и защитникът адв.В. поддържат жалбата и считат, че тя следва да се уважи по наведените в нея съображения. В последната си дума подсъдимият настоява да бъде оправдан.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура е на становище, че жалбата е основателна. Счита, че решението на въззивния съд е постановено в нарушение на процесуалните правила - без да е извършен пълен и всестранен анализ на събраните по делото доказателства, като не е обърнато внимание на допуснатите нарушения при изменение на обвинението, най-същественото, от които се изразява в едновременното повдигане на по-тежко обвинение и съществено изменение на обстоятелствената част, с което е нарушено правото на защита на подсъдимия. Според прокурора макар и пространни, мотивите на въззивния състав не съдържат доводи с кои свои действия Р. е осъществил състава на престъплението по чл.255 от НК, като особено схематични са мотивите по отношение на субективната страна на деянието, предвид обстоятелството, че данъчните справки са изготвени от неговата съпруга. Предлага делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Гражданският ищец - Министерство на финансите, чрез ТД на НАП - Пловдив, офис Пазарджик, редовно призован не изпраща представител. От главен юрисконсулт Т. С., упълномощен от Министъра на финансите, е постъпила „писмена защита”, в която моли да се отхвърли жалбата и да се остави в сила въззивното решение.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, съобразно чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

Касационната жалба е подадена в предвидения в чл.350, ал.2 от НПК срок, от процесуално легитимирана страна, по отношение на съдебен акт, подлежащ на проверка по реда на Глава двадесет и трета от НПК, поради което е допустима, но разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С присъда № 23/13.05.2019 г. по нохд № 651/2017 г. на Окръжен съд - Пазарджик подсъдимият М. В. Р. е признат за виновен в това, че за времето от 14.02.2005 г. до 05.04.2007 г. в [населено място], в качеството си на ЕТ „М. Р. – М.”, при условията на продължавано престъпление е избегнал плащането на данъчни задължения по чл.100 от ЗДДС /отм./ и установяването и плащането на данъчни задължения по чл.41 от ЗОДФЛ /отм./ в особено големи размери – 118 923,68 лв.:

- от 14.02.2005 г. до 13.10.2006 г. чрез потвърждаване на неистина в 15 подадени месечни справки декларации пред ТД на НАП - Пазарджик, подписани от В. Р. и подадени чрез пълномощника Н. Т., в които не е деклариран действителния размер на дължимия ДДС, формиран в резултат на извършени продажби на горива -

бензин и газ пропан-бутан, като са укрити данъчни задължения в особено големи размери – 115 106,01 лв.

- на 05.04.2007 г. е потвърдил неистина в подадена пред ТД на НАП - Пазарджик годишна данъчна декларация по чл.41 от ЗОДФЛ, подписана от В. Р. и подадена от Н. Т., в която е декларирали отрицателен финансов резултат от 3 101,58 лв., вместо доход в размер на 23 106,96 лв., който е реализиран от дейността на база на приходите в следствие, на което е избегнал установяването и плащането на данък общ доход за 2006 г. в размер на 3 817,67 лв., поради което и на основание чл.255, ал.3 вр. с ал.1, т.2 вр. с чл.26, ал.1 от НК и при условията на чл.55, ал.1, т.1 и т.3 от НК е осъден на две години и шест месеца лишаване от свобода, което наказание на основание чл.66 от НК е отложено за изпълнение с изпитателен срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила.

С присъдата подсъдимият е осъден да заплати на държавата, представлявана от министъра на финансите сумата от 115 106,01 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от престъплението, представляващи дължим ДДС за периода 15.02.2005 г. – 13.10.2006 г., ведно със законната лихва, считано от 13.10.2006 г. до окончателното ѝ изплащане, както и 6 034, 87 лв. разноски по производството.

По протест на прокурор от Окръжна прокуратура - Пазарджик и по жалба на защитника на подсъдимия е образувано внохд № 435/2019 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив. С постановеното по делото решение, предмет на настоящата касационна проверка, е потвърдена изцяло първоинстанционната присъда, като подсъдимият е осъден да заплати и 4 604, 24 лв. дължима държавна такса върху уважения размер на предявения граждански иск.

С оглед наведените в жалба основания за незаконосъобразност на съдебния акт, настоящият състав намира за необходимо да се произнесе на първо място относно релевираното касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, доколкото наличието или отсъствието на съществени процесуални нарушения предпоставя коректното разрешаване и на въпроса за правилното приложение на материалния закон. В тази връзка, предвид заявеното в жалбата и възприето от прокурора становище, касационният състав не намира съдебните актове на инстанциите по същество да са постановени по обвинение, което да е прието и предявено за разглеждане в нарушение на чл.287 от НПК. Основание за този извод дава обстоятелството, че подсъдимият Р. е предаден на съд като с внесен обвинителен акт са му повдигнати две обвинения – по чл.257, ал.1 от НК, който е отменен и от 13.10.2006 г. не съществува в правния мир, за 15 деяния, осъществени в периода от 14.02.2005 г. до 13.10.2006 г., изразяващи се в избягване плащането на данъчни задължения по чл.100 от ЗДДС /отм./, чрез потвърждаване на неистина в 15 бр. месечни справки декларации, подадени чрез пълномощника Н. Т. и по чл.255, ал.1, т.2 от НК – избягване установяване и плащане на данъчни задължения, като е потвърдена неистина в годишната данъчна декларация за 2006 г. по чл.41 от ЗОДФЛ /отм./, подадена чрез пълномощника Н. Т. В съдебно заседание на 23.03.2019 г., предвид новооткритото обстоятелство, а именно, че 15 бр. подадени месечни справки декларации по ЗДДС и 1 бр. годишна данъчна декларация по ЗОДФЛ са подписани от съпругата на подсъдимия, а не от самия Р., прокурорът е поискал да се изменят първоначалните две обвинения, които да се обединят в едно, а именно - за престъпление по чл.255, ал.3, вр. с ал.1, т.2 вр. с чл.26, ал.1 от НК, състоящо се от 16 деяния, като е увеличена и продължителността на инкриминирания период от 14.02.2005 г. „до 05.04.2007 г.“. От своя страна, окръжният съд първоначално е

приел, че съобразно разпоредбата на чл.287, ал.1 от НПК е недопустимо едновременното изменение на обвинението при съществено изменение на обстоятелствената част и приложението на закон за по-тежко наказуемо престъпление, поради което е допуснал единствено изменение във връзка с обстоятелствената част. По искане на подсъдимия на основание чл.287, ал.3 от НПК делото е отложено. В следващото съдебно заседание на 22.04.2019 г. е отменено цитираното предходно определение в частта, с която не е прието изменение относно по-тежкото наказуемо престъпление и искането на прокурора е допуснато изцяло. Така постигнатият краен резултат е правилен, тъй като е съобразен с изискванията на действащия процесуален закон. Съобразно разпоредбата на чл.287, ал.1 от НПК изменение на обвинението по искане на прокурора се допуска, когато в хода на съдебното следствие се установи съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението – в случая начина на извършване на деянието, или се налага да се приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, т.е. достатъчно е да е налице едната от двете хипотези, което в още по-голяма степен се отнася, когато и двете са налични едновременно. В този смисъл цитираното решение № 259/01.10.2003 г. по н.д. № 98/2003 г. на ВКС, III н.о. макар и постановено при действието на стария – отменен НПК е все още актуално. От друга страна, по своето естество извършеното не представлява същинско изменение на обвинението към по-тежко наказуемо престъпление по смисъла на чл.287, ал.1 от НПК, а привеждане на инкриминираната дейност, с оглед отмяната на чл.257 от НК, в съответствие с действащата вече към момента на довършване на последното деяние правна норма на чл.255 от НК, в която изцяло е инкорпорирано съдържанието на отменената разпоредба. Следва да се допълни, че в случая така вмененото във вина на подсъдимия едно продължавано престъпление е по-благоприятно, отколкото наличието при условията на съвкупност на две престъпления – едното, от които самостоятелно е квалифицирано по чл.26 от НК. На следващо място, съгласно ТР № 57/04.12.1984 г. по т.д. № 13/1984 г. на ОСНК на ВС под „закон за по-тежко наказуемо престъпление“ следва да се разбира, когато на съдебното следствие се установят обстоятелства, които променят правната квалификация на деянието в по-тежко наказуемо престъпление, а не, когато тези обстоятелства налагат по-тежко наказание в рамките на първоначалната квалификация на деянието. Съвсем отделен е въпросът доколко априори към момента на така прието изменение на обвинението, би могло с изискуемата от закона категоричност да се заключи, че новото обвинение - по чл. 255, ал.3, вр. с ал.1, т.2 вр. с чл.26, ал.1 от НК, за което се предвижда наказание от 3 до 8 години лишаване от свобода и конфискация на част или на цялото имущество на виновния, е по-тежко отколкото първоначално повдигнатото такова - по чл.257, ал.1 от НК /отм./, за което законът е предвиждал от 2 до 10 години лишаване от свобода и глоба, тъй като към този процесуален момент изобщо не е ясно дали евентуално наложеното наказание /ако изобщо подсъдимият бъде признат за виновен/ ще бъде определено при превес на смекчаващите или на отегчаващите отговорността обстоятелства, за да се приложи по-благоприятния по смисъла на чл.2, ал.2 от НК закон – съответно този с предвидения по-нисък минимум или този с по-нисък максимум. Ето защо, касационният състав приема, че не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените и след като първоинстанционният съд по никакъв начин не е нарушил отсъствието му на правомощия да дава указания на прокурора какво обвинение да повдига, нито дали и как да го изменя, касационният състав не споделя възражението в жалбата, че той е бил предубеден по смисъла на

чл.29, ал.2 от НПК и е лишил подсъдимия от справедлив процес, съобразно чл.6, т.1 от ЕКЗПЧ, както се твърди в жалбата.

При осъщественото изменение на обвинението съпругата на подсъдимия Р. е записана с името „В. Р.“ вместо „В. Р.“, което отново по искане на прокурора е отстранено от съда. Действително процесуалният закон не познава използваното от съда понятие „техническа грешка“, а за отстраняването на „очевидна фактическа грешка“ е предвидена специална процедура, регламентирана в чл.248а, ал.1 и чл.249, ал.3 от НПК, която обаче не касае института на изменение на обвинението. Същевременно осъщественото от първоинстанционният съд действие по никакъв начин не би могло да бъде квалифицирано като „недопустима намеса във функциите по обвинението“ и демонстративно „игнориране на закона и правилата на справедливия процес от Пловдивския апелативен съд в опит да се омаловажат действията на ОС - Пазарджик за упражняване на функции по обвинението и да им се придаде законосъобразен характер“. Касационният състав счита, че дори и да е допуснато нарушение на процесуалните правила, то не е от категорията на съществените, тъй като с посочване на точното собствено име на съпругата на Р., по никакъв начин не е нарушено правото на защита на подсъдимия, още повече че първоинстанционният съд не „самоволно“, а по искане на прокурора е допуснал желаната корекция във вече измененото обвинение.

Гореизложеното в пълна степен се отнася и за първоначално приетия от окръжния съд за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански иск за причинени имуществени вреди, представляващи дължим ДДС, в по-голям размер и за по-дълъг период от инкриминираните в обвинителния акт. Непосредствено след произнасяне на определението, въз основа на адекватното възражение - този път от страна на един от защитниците, първоинстанционният състав е привел параметрите на гражданския иск до рамките на обвинението – за сумата от 115 106,01 лв. Така направените възражения в касационната жалба са били наведени и пред въззивния съд, който видно от прочита на мотивите на решението, след като ги е обсъдил, основателно не ги е приел за състоятелни. Несподелянето на изложените доводи в жалбата и тяхното аргументирано отхвърляне не означава, че съответният съдебен състав явно демонстрира упражняването на функция по обвинението, т.е. съдът не е обективен или безпристрастен, с което да е осъществено касационното основание чл.348, ал.3, т.3 от НПК.

На следващо място и настоящият състав счита, че към 09.10.2017 г., когато е приет за съвместно разглеждане в наказателния процес, предявеният граждански иск за имуществени вреди не е бил погасен по давност. Действително в съдебната практика е спорно от кога започва да тече този, предвиден в чл.110 от ЗЗД, пет годишен давностен срок. В своите решения отделни състави приемат, че под „откриване на дееца“ по смисъла на чл.114, ал.3 от ЗЗД това е моментът на извършване на деянието, привличането на дееца като обвиняем, издаването на ревизионния акт или влизането му в сила. Съгласно ТР № 4/12.03.2016 по т.д. № 4/2015 г. на ОСНК на ВКС при данъчни престъпления гражданският иск не е иск относно данъчното вземане на държавата към ЕТ /в случая/, вписан в търговския регистър, а е иск за обезщетение за вреди от непозволено вреждане по чл.45 от ЗЗД, настъпили в резултат на деянието, предмет на повдигнатото обвинение. Тази претенция за обезвреда на държавата е различна по своята правна характеристика от претенцията, основана на издадения по реда на ДОПК и влязъл в сила ревизионен акт, т.е. пет годишният давностен не следва да тече нито от момента на издаването на ревизионния акт, както се твърди в жалбата, нито от влизането му в сила, както е

прието от инстанциите по същество. Правилното разрешаване на въпроса изисква да бъдат възприети и принципните положения, залегнали в ТР № 5/05.04.2006 г. по т.д. № 5/2006 г. на ОСГК и ОСТК на ВКС съобразно, които – ако извършването на деянието и откриването на дееца съвпадат, началният момент на давностния срок е един и същ; ако откриването на дееца е станало по-късно, давностният срок тече от този по-късен момент, като въпросът е фактически и се решава според всеки конкретен случай. Тези основни насоки, пренесени на плоскостта на наказателното право и съобразени със спецификата на данъчните престъпления, при които обикновено моментът на довършване на деянието не съвпада с откриването на дееца, тъй като към момента на подаване на съответните декларации не би могло да се установи неправомерно поведение от страна на лицето от името, на което те са подадени, тъй като принципно отразените в тях данни следва да са верни, мотивират настоящия състав да приеме, че пет годишният срок започва да тече от привличането на лицето за обвиняем, т.е. деецът вече е открит, тъй като това е най-ранният момент, когато може да се направи обосновано предположение, че лицето е извършило конкретно деяние със съответната му правна квалификация, а и вземането за обезщетение е станало изискуемо. В настоящия казус това е станало на – 17.02.2017 г., т.е. от този момент държавата е имала възможност да претендира обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди, като до предявяването на иска в съдебната фаза на процеса не е изтекъл пет годишния давностен срок.

При отсъствието на релевираните, така наречени формални нарушения на процесуалните правила, касационният състав счита, че при извършения анализ от страна на въззивния съд не са допуснати противоречия в мотивите, доказателствената съвкупност е обсъдена в нейната цялост, като не са игнорирани, без да бъдат изложени съображения, доводите на защитата за правна и логическа несъстоятелност на изводите на първоинстанционния съд, както и относно субективната страна на инкриминираното деяние, предвид обстоятелството, че справките декларации са подписани от съпругата на подсъдимия. Основната теза на обвинението, възприета за установена и от инстанциите по същество е, че подсъдимият не е отчетел действително продадения – бензин А-92, А-95 и газ пропан-бутан, за които е следвало да начисли ДДС по месеци за инкриминирания период, тъй като е констатирано разминаване между закупеното гориво и продаденото по-малко по счетоводни данни, като разликата в количеството би следвало да е налична, т.е. да се съхранява в притежаваните от ЕТ резервоари, но тя надхвърля максималната им вместимост. По делото не се твърди за конкретни продажби, които да не са фактурирани, за да е необходимо да се сочи кой е съответният съконтрагент купувач, какво му е продадено, кога и на каква цена, както е заявено в жалбата. Възприето е, че осъществените продажби не са осчетоводени и по този начин са изкривени данните по ДДС, които са довели и до промяна на годишния доход за 2006 г.. По делото няма данни установената разлика между по-голямото закупено количество гориво и по-малко продаденото, както е отразено в счетоводството на едноличния търговец, да се дължи на липси в резултат на фири, на разпиляване или на престъпно посегателство от страна на трети лица, които да бъдат предмет на обсъждане. Съдилищата с основание са възприели за продажна цена на неотчетените количества горива, определените такива стойности за различните периоди в заключението на в.л. Е. М., които са остойности с процентите за надценка, предоставени в хода на ревизионното производство от едноличния търговец. Действително търговецът няма задължение продажбите на закупените през инкриминирания период горива да са осъществени в неговите рамки, а още по-

малко през съответния месец. Въз основа на заключенията на назначените по делото експертизи основателно е прието, че началните налични количества по месеци са равни на крайните за предходния месец, а при отрицателни стойности те са равни на нула, а за начално салдо е възприето отразеното в счетоводните данни на едноличния търговец към 01.01.2005 г., като съобразно ЗСч инвентаризация се прави най-малко веднъж годишно, обикновено в края на годината, поради което не може да се приеме, че въззивното решение, с което е потвърдена първоинстанционната присъда, е изградено на предположения.

Неоснователно е и възражението в жалбата, че при излагане на своите фактически и правни изводи съставът на апелативния съд безкритично е придал формална доказателствена сила на ревизионния доклад, на издадения и влязъл в сила ревизионен акт, както и че по недопустим начин е ползвал показанията на свидетелите Б. С. и П. Б., които са извършили данъчната ревизия и като автори на горепосоченото доказателствено средство не могат да бъдат свидетели. Издаването на ревизионен акт не може да бъде единствената предпоставка за определянето на действително данъчно задължение по смисъла на чл.255 от НК, но неговата оценка като доказателствен източник, съобразно разпоредбата на чл.127 от НПК, наред с останалите доказателствени средства не е процесуално нарушение. В случая за целите на наказателното производство са назначени множество експертизи, не само със съдебно счетоводен характер, които са изготвени от назначените вещи лица след запознаването им с всички материали по делото, включително и с показанията на разпитаните свидетели, т.е. постановената присъда и обжалваното решение не се основават само на данните от ревизионния акт. Апелативният съд законосъобразно е приел, че не е и недопустим разпита на двамата данъчни служители на ТД на НАП - Пловдив, офис Смолян. По отношение на тях не е налице забраната по чл.118, ал.1 или ал.2 от НПК, препятстваща възможността те да бъдат свидетели по делото, тъй като нито един от двамата не е участвал в наказателното производство в друго процесуално качество освен като свидетел, не е извършвал действия по разследването, следователно за тях липсва процесуална забрана да предоставят информация за фактите и обстоятелствата, които лично са възприели.

Не отговаря на действителното положение застъпеното в жалбата становище, че в.л. Е. М. е ползвала само и единствено материалите от ревизионното производство, а в.л.Л. Ц. и Л. Я. - Т. само дневниците за покупки и продажби, без да са им предоставени фактурите и касовите бонове. Видно от протокола на проведеното на 22.01.2018 г. съдебно заседание на експертите са били предоставени всички материали по делото и след дадените от тях разяснения, заключенията са приети без възражения, от която и да е от страните в наказателното производство. Преди приключване на съдебното следствие двамата защитници на подсъдимия изрично са заявили, че нямат искания за събиране на доказателства. Такива не се съдържат във въззивния протест или жалба, а в касационната отсъстват твърдения за наличието на пропуски при изясняване на обстоятелства, за които са необходими специални знания, т.е за назначаване на допълнителни или повторни експертизи. Предходните инстанции подробно са обсъдили във всичките им аспекти представените по делото заключения, като изрично са посочили кои от тях кредитират като обективни, компетентни и изготвени с необходимите професионални знания и опит в съответната област, поради което не може да бъде споделено твърдението в жалбата, че експертните становища са приети или отхвърлени, без те да бъдат обсъдени с останалите доказателствени източници,

което било израз на неприкритата предубеденост на съдебния състав, обусловен от липса на мотиви.

Обективният прочит на материалите по делото не дава основание за упрек към аналитичната дейност на въззивния съд с оглед обстоятелството, че не са кредитирани обясненията на подсъдимия Р. и показанията на съпругата му В. Р.. С основание предходните инстанции не са възприели заявеното от двамата, че през инкриминирания период Р., в качеството му на едноличен търговец, фактически е ползвал 29 бр. цистерни за гориво с вместимост от 795 500 л., предоставени му от „Автотранс Септември 2002“ АД, съобразно безвъзмезден договор от 03.08.2004 г. Извън вниманието на въззивния съд не е останало обстоятелството, че тези твърдения са се появили едва при осъществената втора данъчна ревизия, а договорът за послужване, който няма регистрационен номер, няма данни да се е намирал или да е заведен в счетоводството на акционерното дружество или на едноличния търговец, е представен за първи път на 08.06.2011 г. По време на първата ревизия договорът не е даден на данъчните органи, въпреки изричното им искане от 22.07.2010 г., на което подсъдимият е заявил в представения на 26.08.2010 г. отговор, че притежава единствено две бензиностанции, включващи и продажба на газ, и една самостоятелна газстанция, всички с обща вместимост на резервоарите от 26 000 л. газ пропан-бутан, 42 000 л. бензин и 30 000 л. дизел, без да е отразено използването на визираните по-горе цистерни в дейността му. В този смисъл неоснователни са твърденията в жалбата за наличие на логически противоречия в мотивите на атакуваното решение. В тях никъде не е отразено, че процесните цистерни не са обективно съществували, а че не са предоставяни или още по-точно не са ползвани от ЕТ „М. Р. – М.“, при това за периода от 01.01.2005 г. до 30.09.2006 г.. Извършените впоследствие действия - закупуването от друга фирма на подсъдимия – „Р. г.“ ЕООД на цистерни, заприхождаването им като ДМА в инвентарните книги на дружеството с обща балансова стойност от 68 136,56 лв., както и сключването на договор за заем за послужване от 03.11.2006 г. между едноличното дружество с ограничена отговорност и едноличния търговец не касаят инкриминирания данъчен период, включително и последния такъв - от 01.09 до 30.09.2006 г., за който на 13.10.2006 г. е подадена последната справка декларация по чл.100, ал.1 от ЗДДС /отм./ Внимателно са съпоставени показанията и на всички останали свидетели, които са интерпретирани съобразно действителното им съдържание, без да им е предаден смисъл и значение, каквито те не притежават, като апелативният съд се е солидаризирал със съображенията на първоинстанционния състав относно тяхната относимост към фактите, включени в предмета на доказване и тяхната оценка за достоверност. На тази основа касационната инстанция счита, че не е допуснато твърдяното в жалбата процесуално нарушение, изразяващо се във формирането на фактически изводи върху ненадлежна доказателствена основа.

С оглед изложеното касационният състав счита, че мотивите на въззивното решение удовлетворяват стандартите за посочване на възприетите факти и за анализ на доказателствената съвкупност. В обжалвания съдебен акт е видима волята на съда, обективизирана при спазване на правилата в процеса на формиране на вътрешното му убеждение, което позволява да се разберат фактическите и правни основания за вземане на постановеното решение, поради което касационният състав приема, че мотивите на обжалваното решение отговарят на изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107, ал.3 и ал.5 от НПК.

При отсъствието на съществени процесуални нарушения, приетите за установени от предходните инстанции фактически обстоятелства правилно са

подведени под нормата на чл.255, ал.3 вр. с ал.1, т.2 вр. с чл.26, ал.1 от НК, действаща към момента на извършване на последното деяние. Не могат да бъдат споделени аргументите на защитата, че подсъдимият Р. не е годен субект на престъплението, тъй като инкриминираните справки декларации и годишната му данъчна декларация са подписани от съпругата му, т.е. най-малко той не е знаел дали съответните данъчни задължения са коректно декларирани. Предходните инстанции са обсъдили така направените възражения на защитата, като са изложили подробни аргументи за причините, поради което не ги приемат. Настоящият състав напълно споделя застъпеното от инстанциите по фактите становище, че подсъдимият Р. като физическото лице, което представлява и управлява ЕТ „М. Р. - М.“, вписан в това му качество в търговския регистър, по силата на закона е данъчно задълженото лице, което носи отговорност, без значение дали той лично е съставил справките декларации или ги е представил на данъчната администрация. Неоснователно е и оплакването за несъставомерност на деянието от субективната страна. По делото никога не се е твърдяло от страна на подсъдимия, че някой друг е осъществявал търговската дейност, че той е бил лишен от обективната възможност да проверява или контролира фактическото изготвяне от В. Р. или подаването от Н. Т. на визираните декларации – физически или електронно. Обстоятелството, че подсъдимият в качеството му на едноличен търговец е бил подпомаган от съпругата си и от св.Т. е относим единствено към преценката дали е налице съучастие или не, но не превръща Р. в негоден субект на престъплението. На основата на комплексната оценка на доказателствения материал, правилно предходните инстанции са приели, че той е действал с пряк умисъл, тъй като е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал настъпването им. Подсъдимият е съзнавал, че не отчита всички приходи от продажбата на горива и тези неверни данни са използвани от съпругата му при водене на счетоводството, които впоследствие са отразени от нея в справките декларации, което е осуетило плащането на действителните данъчни задължения по ЗДДС и установяването и плащането на данъчните задължения по чл.41 от ЗОДФЛ. С оглед изложеното касационният състав намира, че материалният закон е приложен правилно от предходните инстанции и липсват каквито и да е причини да се счита, че е налице наведеното касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, което да води до оправдаването на подсъдимия Р.

По отношение претенцията за наличието на касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК в жалбата е посочено декларативно, че дори и след приложението на чл.55, ал.1, т.1 и ал.3 от НК наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като не са отчетени в достатъчна степен многобройните смекчаващи отговорността обстоятелства, изключително дългия период, с който е превишен разумният срок на наказателното преследване, както и липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства. Действително към инкриминирания момент подсъдимият е с чисто съдебно минало, не е станал причина за продължителността на производството, а изминалите тринадесет години от извършване на престъплението безусловно водят до приложението на чл.55 от НК. В този смисъл наложеното наказание от две години и шест месеца лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено при условията на чл.66 от НК с изпитателен срок от четири години е справедливо, тъй като е съответно на тежестта на извършеното престъпление, предвид осъществените шестнадесет деяния за период от около две години и четири месеца и проявата на по-голямо снизхождение не би

била оправдана, тъй като не биха се постигнали целите на наказанието по чл.36 от НК.

С оглед изложеното Върховният касационен съд, първо наказателно отделение намира, че жалбата е неоснователна и решението на въззивния съд като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила, поради което и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 218/06.12.2019 г., постановено по внохд № 435/2019 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: